

MARIE MCSWIGAN

Un tresor a la neu

Traducció de Marc Donat

El jardí secret
de VIENNA

Pròleg

Aquesta història està basada en un fet real. El 28 de juny de 1940, el buc noruec *Bomma* va atracar a Baltimore amb un carregament de lingots d'or valorat en nou milions de dòlars.

Quan el capità del *Bomma* va sol·licitar escorta policial durant la descàrrega dels lingots, va sortir a la llum una història molt estranya. Es va saber que l'or no havia arribat a caure en mans dels nazis gràcies a uns nois de Noruega que l'havien transportat amb els seus trineus fins a un buc amagat en un dels fiords que hi ha a la costa del seu país.

Per no posar en perill aquells nois tan valents ni la resta de protagonistes d'aquesta petita «febre d'or», la localització del fiord no ha estat revelada i alguns detalls han estat omesos expressament.

S'hi han fet dos canvis a partir de les poques dades que es van divulgar de l'informe del capità sobre el carregament d'or. El vaixell de càrrega *Bomma* es va convertir en el pesquer *Cleang Peerson*. I la distància que van recórrer els trineus va passar d'uns seixanta quilòmetres a vint. En canvi, la manera com s'ho van fer aquells nois noruecs per esquivar les forces d'ocupació alemanyes s'ha reconstruït tan fidelment com les poques informacions que tenim ens ho permeten.

A veure qui arriba primer al revolt!
En Peter Lundstrom es va llançar trineu avall
pel pendent llarg i costerut.

—No val. Has arrencat abans —va protestar el seu amic Michael Berg, que va sortir volant darrere el rastre d'en Peter.

Aquell dia ja s'havien acabat les classes, i en Peter i en Michael estaven gaudint de les curses de trineus que els nois de Noruega sembla que no es cansin mai de fer. Després de la cursa, van aturar-se per descansar, però la pausa no va durar gaire perquè en Peter va veure un altre trineu que s'acostava.

—Compte, que vénen les noies!

I va començar a baixar pel pendent un altre cop, amb el seu amic al darrere.

En Peter tenia dotze anys i es creia un homenet. No tenia ganes de jugar amb noies. Anava abrigat amb roba gruixuda de dalt a baix i només se li veien la cara i els cabells rossos. Tenia els ulls de color marró clar, separats i perfectament alineats, i una mirada alegre.

En Michael tenia la mateixa edat però no s'hi assemblava gens. Mentre que en Peter era alt i prim, en Michael era rabas-

sut, ros platí i tenia els ulls d'un blau radiant que diuen que són tan típics dels escandinaus.

—Ei, espereu un moment!

Una noia va arribar amb el trineu fins al lloc que els nois acabaven de deixar. Els cabells negres arrissats li penjaven com salsitxes sota una gorra de color vermell cirera. Era la Helga Thomsen i tenia tota la pinta d'un noieta.

Darrere seu, enfilada al mateix trineu, hi havia una noia més menuda, tan pàl·lida com morena era la Helga. Era la Lovisa, la germana d'en Peter, i tenia deu anys.

—Els atraparem al mirador. Agafa't fort!

La Helga va clavar els talons a la neu i van començar un nou descens a tota velocitat.

Els van atrapar al mirador, perquè la pista feia un revolt tancat, on a sota, a uns tres-cents metres, hi havia el mar. En Peter i en Michael havien hagut de frenar per no xocar amb el mur que protegia el camí.

La Helga, agosarada com ells, es va estavellar contra els nois, i va provocar un rebombori de crits, i un embolic d'anoracs, gorres, jerseis i guants.

Mai no hi havia hagut un hivern amb tanta neu!

Havia començat a nevar ben aviat i la neu s'havia anat acumulant mes rere mes. A l'abril n'hi havia tanta com al gener, i no semblava que hagués de començar a fondre's. D'una punta a l'altra de Noruega, la gent no parlava de res més. Només deixaven de fer-ho quan algun fet absolutament espantós els

ho treia del cap. Després hi tornaven a pensar; de fet els servia per treure's les cabòries.

Al cercle polar àrtic, on vivien, l'hivern durava bona part de l'any. Tothom anava i venia amb trineus i esquís tret d'uns quants mesos. Però tot i estar avesats a un fred inacabable i a aquella quietud blanca, l'hivern de 1940 va sobrepassar qualsevol hivern que recordaven fins i tot els més vells.

Aquell abril les muntanyes semblaven adormides. Enlloc del mar no es veia rastre de vida. Menys en els fiords, els ports del nord estaven bloquejats pel gel i els canals eren extensos camps blancs. Només els fiords semblaven tenir vida, amb els torrents d'aigua fosca que hi anaven a parar i els trossos de gel flotant. Aquells corrents tan potents baixaven amb tanta força que no es podien congelar i es convertien en camins fins a mar obert.

Els quatre amics van continuar jugant al mirador. En Peter i en Michael van intentar rentar-li la cara a la Helga, però la neu estava massa dura i compacta i no se'n van acabar de sortir. La Helga va aconseguir ficar un grapat de neu a l'esquena d'en Peter, i allò sí que va ser divertit, perquè al noi li va costar treure-se-la de sobre per no sentir calfreds quan es desfés.

Cansats de barallar-se, tots quatre es van asseure als trineus. Quan en Michael va tirar distretament una bola de neu a la falda de la Helga, la noia es va alçar per espolsar-se el vestit i es va quedar mirant cap al mar.

—Ei, Peter, allà hi ha el teu oncle Victor! —va fer sorpresa—. I en Rolls, el seu segon. Mireu!

—Estàs boja! —va dir en Peter, sense ni tan sols aixecar-se.

—Que sí que és el teu oncle. De debò!

—I què vols que hi estigui fent, allà? No deus pensar que està pescant en aquesta època de l'any, oi?

—Però és que ho és, Peter. Vine-ho a veure.

Ho deia tan convençuda que en Peter es va aixecar només per dir-li que estava equivocada.

Allà sota, a uns quants quilòmetres per carretera, el seu oncle anava deixant petjades en la neu dura. Al darrere el seguia la silueta corpulenta d'en Rolls, el segon oficial de la seva flota pesquera.

—Eeeee, oncle Victor! —va cridar la Lovisa, posant-se dreta i traient el cap per damunt del mur del mirador. Però no cridava prou perquè la pogués sentir.

—Eeeee! —van fer tots quatre a la vegada fent cassoleta amb les mans per intentar que el so arribés més lluny.

Aleshores l'oncle Victor els va sentir i va aixecar els ulls. Però no els va saludar amb l'alegria que els nois esperaven. Tan sols els va fer hola amb la mà i va continuar caminant. En Rolls també els va mirar i va fer una salutació igual de curta.

En Peter va arrufar les celles. Aquell gest no era propi de l'oncle Victor. Oi tant que no. Sempre es posava molt content de veure'ls, sobretot després d'un llarg viatge. Era el parent preferit d'en Peter; de fet, era el seu heroi. Havia viscut tota

mena d'aventures, no com el seu pare, que feia de banquer. En Victor era un dels millors pescadors en aquella terra de grans pescadors. Era el propietari d'una flota de vaixells sencera que, pel que sabia el seu nebot, sortia a pescar arreu del mar. Quan tornava de cada viatge explicava aventures que ningú no podia igualar. L'oncle Victor estava orgullós dels seus nebots, tant com ells ho estaven d'ell. És per això que era impropi d'ell no alegrar-se de veure'ls.

—Què hi deu fer, per aquí? —va preguntar en Michael.